

Розділ перший, у якому розповідається історія

Так.

У лісах живе відьма. Вона мешкає там споконвіку.

Хоча б на хвилюку припини смикатись! О зорі! Уперше бачу таку невгамовну дитину!

Ні, золотце, я її не бачила. Її ніхто не бачив. Ніколи. Ми децю зробили, аби вона зникла.

Децю жахливе.

Не змушуй мене про це говорити. Ти й так усе знаєш.

О, якби ж я тільки знала, моя люба. Хтозна, навіщо їй потрібні маленькі діти. Ми не знаємо, чому вона завжди вимагає від нас найменшеньке дитя. І ніколи про це не дізнаємося, адже ми її не бачили. Ми зробили все можливе, щоб ніколи з нею не зустрічатися.

Звісно, вона існує. Дурне запитання! Поглянь на ліс. Він дуже небезпечний! Отруйний дим, вигрібні ями, вируючі гейзери та безліч інших загроз чатують мандрівників на кожному кроці. Гадаєш, це випадково? Маячня! Це справа рук відьми, і що було б із нами, якби ми не виконували її наказів? Ти справді хочеш це знати?

Я воліла б про це не говорити.

Тихо, тихо, не плач. Рада старійшим по тебе не прийде. Ти вже занадто доросла.

З нашої сім'ї?

Так, люба. Дуже давно. Ще до твого народження. Це був чудовий хлопчик.

А тепер закінчуї вечерю й лагодься спати. Завтра маємо прокинутися ранесенько. День жертвопринесення неминучий, і ми повинні прийти вчасно, щоб подякувати дитині, яка збереже нас від лиха ще на один рік.

Твій брат? Як я могла відвоювати його? Відьма вбила б нас усіх, і що тоді? Треба пожертвувати одним або всіма. Так улаштований світ. Будь-які спроби змінити це будуть марними.

Досить запитань. Іди геть! Дурна дитина.

Розділ другий, у якому нещасна жінка втрачає розум

Цього ранку верховний старійшина Герланд не квапився. Зрештою, День жертвопринесення буває лише раз на рік, і йому хотілося мати якнайкращий вигляд під час повільної ходи до проклятого будинку й безрадісного повернення додому. Він закликав інших старійшин поставитися до цього так само. Чернь жадала видовищ.

Герланд акуратно нарум'янив свої обвислі щоки й щедро підвів очі сурмою. Він глянув у дзеркало — переконатися, що його зуби бездоганно чисті. Він любив це дзеркало. Це було єдине дзеркало на весь Протекторат. Ніщо так не тішило Герланда, як володіння цією унікальною річчю. Йому подобалося бути *особливим*.

У старійшини була ціла купа унікальних речей. Це один із його привілеїв.

Протекторат, що його одні називали Очеретяним Королівством, а інші — Містом Страждань, з одного боку був оточений небезпечним лісом, а з другого до нього приступало величезне болото. Болото було джерелом прожитку для більшості населення Протектората. Матері казали своїм дітям, що ходіння по болоту забезпечить їхнє майбутнє. Звісно, не дуже заможне, але це краще, ніж нічого. Навесні на болоті з'являлося багато пагонів зірину, влітку — квітів, а восени — цибулин, не кажучи вже про силу-силенну цілющого чарівного зілля, що його жителі Протектората збирали, обробляли й продавали торговцям по той бік

лісу, які відвозили цей товар до далеких Вільних міст. Сам ліс був доволі небезпечним, і перейти його можна було лише по дорозі.

А дорога належала старійшинам.

Точніше, верховному старійшині Герландові, а решта лише мали свої частки. Болото також належало старійшинам. І фруктові сади. І будинки. І торговельні майдани. І навіть земельні ділянки.

Саме тому жителі Протектората виготовляли з очеретяного листя черевики. Саме тому в скрутні часи вони годували своїх дітей густим відваром із болотяної води та рослин, сподіваючись, що болото зробить їх сильними.

Саме тому старійшини та їхні рідні були здоровезними, міцними й рожевощокими: вони завжди мали задосить яловичини, вершкового масла та пива.

У двері постукали.

— Заходьте, — пробурмотів верховний старійшина Герланд, розправляючи складки мантиї.

Це був Антейн, його племінник. Колись, у момент слабкості, Герланд пообіцяв дивній матері цього не менш дивного хлопчиська, що в майбутньому той стане старійшиною. Проте це не можна назвати добрим учинком. Антейн був управним тринадцятирічним хлопцем, працелюбним і розумним. Йому легко давалася арифметика, він мав хист до майстрування: наприклад, міг неймовірно швидко збити для втомленого старійшини зручний ослінчик. І, всупереч власним бажанням, у душі Герланда виникала незрозуміла любов до цієї дитини.

Але...

В Антейна завжди було чимало ідей, власна точка зору і... *запитання*. Герланд насупився. Антейн був... Як би це сказати?.. *Занадто допитливим*. Якщо так триватиме й далі, проблему доведеться якось вирішувати, незважаючи на родинні зв'язки. Ця думка важким каменем лежала на серці Герланда.

— ДЯДЬКУ ГЕРЛАНДЕ!